

der arbejdede med sæson- eller modebetonede mønstre af kort varighed, mod ubillig konkurrence. Mønstre af denne art kræver ofte lang forberedelse og betydelige økonomiske investeringer, der ville være spildt, såfremt andre kunne tilegne sig mønstret, før det bliver bragt på markedet. Loven har *ikke opretholdt systemet med hemmelige registreringer*, men lovens § 18 indeholder hjemmel til at begære *mønstrets bekendtgørelse udskudt i højst 6 måneder* fra ansøgningens indgivelse. Der er således i modsætning til den hidtidige lov kun tale om en *hemmeligholdelse på ansøgningsstadiet*.

Loven betegner i øvrigt en omfattende *modernisering* i forhold til den tidligere lov. Den *træder i kraft den 1. oktober 1970*.

Loven er et resultat af *fællesnordiske drøftelser*. Herom samt om baggrunden i øvrigt for lovforslaget udtalte *handelsministeren* ved fremsættelsen bl. a.:

„ . . . Genstanden for mønsterlovens område er udformningen af vore industrielle produkter, og der kan næppe herske megen tvivl om, at det i salgsarbejdet for disse er af stigende betydning, at produkterne er af et tiltalende ydre, og at udformningen er hensigtsmæssig. Fra industriens side ofres der betydelige beløb på at nå dette mål, og det er derfor rimeligt, at den fabrikant, der gennem en økonomisk indsats har skabt noget nyt, bør nyde en tidsbegrænset beskyttelse for den model, man er nået frem til.

Den gældende mønsterlov, nr. 107 af 1. april 1905, der er optrykt som lovbekendtgørelse nr. 193 af 1. september 1936 og ændret ved § 2 i lov nr. 247 af 9. juni 1967, blev gennemført efter stærkt udtalte ønsker fra håndværkets og industriens side. Den ved varemærkeloven og patentloven allerede hjemlede beskyttelse for den industrielle ejendomsret blev herved udvidet.

Også i de øvrige nordiske lande bestræbte man sig omkring århundredskiftet på at få gennemført en mønsterlov. Sverige fik da også en sådan i 1899, men den omfattede kun et begrænset område, nemlig alene metalindustrien. Norge fik en mønsterlov i 1910, der i mange henseender minder om den danske lov. I Finland er der gjort flere forsøg på at få gennemført en mønsterlov, men stadig uden resultat.

I 1960 kom et egentligt nordisk samarbejde i gang med henblik på at nå frem til så vidt muligt ensartet mønsterlovgivning i de nordiske lande. Initiativet blev taget fra svensk side, og dette skyldtes i første række, at den svenske mønsterlov som allerede nævnt har et yderst begrænset beskyttelsesområde. I takt med den industrielle udvikling i Sverige er der selvsagt opstået et behov for en mønster-